

Het ontstaan van het wandelpad langs de Dubbele Wiericke

In de vorige Nieuwsbrug heeft u een stuk kunnen lezen over de situatie van het wandelpad langs de Dubbele Wiericke en de invloed van het sluiten van de overweg voor de wandelaars en de plannen om het wandelpad toch te behouden. In deze Nieuwsbrug vertel ik meer over het ontstaan van het eeuwenoude pad.

Heel vroeger in ongeveer de 10e eeuw was in deze omgeving een moerasbos. Alleen vlak naast de Rijn was er wat bewoning, maar verder was het hier onbegaanbaar.

Langzamerhand begon men in de 11e eeuw het land bij stuk en beetje te ontginnen. Eerst werd het bos gekapt en later werd het veen afgegraven. Hier werd turf van gemaakt omdat dit als goede brandstof werd gebruikt in deze tijd.

Door het afgraven van het veen, bleef het water achter en op een gegeven moment was het water achter de dijken hoger dan het water van de Rijn en de IJssel. Dat gaf natuurlijk problemen en daarom werden in de 14e eeuw de beide Wierickes gegraven om het water via windmolens af te voeren naar de Rijn en later ook naar de IJssel toen de Rijn bij Zwammerdam te veel verzand was. Zo werd het land langzamerhand geschikt gemaakt voor de veeteelt en landbouw. Er ontstond een "slagenlandschap"! Dat is een landschap met allemaal sloten in rechte lijnen, die kenmerkend zijn voor deze omgeving.

Het is bekend dat al na het graven van de Dubbele Wiericke de mensen uit Nieuwerbrug op de zondag over de dijk naast de Dubbele Wiericke in Driebruggen naar de kerk wandelden. Toen was de dijk dus al een belangrijk wandelpad; een kerkenpad werd dat genoemd.

In 1672 was het rampjaar. De mensen in ons land waren redeloos, radeloos en reddeloos. Omdat we met iedereen in oorlog waren, was het plan om het land tussen de beide Wierickes onder water te zetten, zodat de Fransen niet naar Leiden en 's Gravenhage konden met hun wagens met kanonnen. In Nieuwerbrug was een kleine schans gebouwd (een klein stukje is nog te zien bij de Wiericke bij Houthandel van de Berg) en een stukje verderop ook nog een. Die forten zouden de Franse soldaten over de weg tegenhouden.

Zo gezegd, zo gedaan. Ondanks de protesten van de boeren die er woonden, werd het hele stuk tussen de beide Wierickes onder water gezet. In het begin hielp dit, maar op een gegeven moment ging het helaas vriezen, want het was winter. In plaats van door het water kon het Franse leger over het ijs met hun manschappen, paarden en wagens.

De Fransen gingen over het ijs via de Meije naar Bodegraven en Zwammerdam. Toen het ineens ging dooien, verloren zij hun wagens, wapens en munitie in het water. De Franse konden Leiden en 's Gravenhage dus niet meer bereiken en sloegen daarom aan het plunderen in Zwammerdam en Bodegraven. Ze hebben vreselijk huisgehouden, Zwammerdam platgebrand en ook Bodegraven kwam er niet ongeschonden vanaf. De kolonel van het Hollandse kleine fort bij de Enkele Wiericke sloeg met zijn garnizoen op de vlucht naar Gouda. En zo konden de Fransen zich gemakkelijk langs de Oude Rijn terugtrekken.

Prins Willem III kwam met zijn soldaten te laat terug van de oorlog in het oosten en vond alles in puin. Daarom besloot hij een groot fort te laten bouwen. Dat grote fort werd Fort Wierickeschans bij de Enkele Wiericke en het werd in één jaar gebouwd. Heel knap voor die tijd, want het was een groot complex. Daarom werd ook de weg naast de Enkele Wiericke belangrijker dan de route langs de Dubbele Wiericke, wat een gewoon wandelpad bleef.

Rond 1990 publiceerde de provincie Zuid-Holland een reeks folders met wandelroutes. Eén van die routes was de Wierickeroute. De wandelingen waren bewegwijzerd met geel-rood-gele palen (de kleuren van deze provincie).

In 1991 werden deze wandelingen gebundeld in de wandelgids "13 wandelingen in de provincie Zuid-Holland" in de serie Provincie-voetwijzer.

Het was een uitgave van de provincie Zuid-Holland en het wandel tijdschrift Op Lemen Voeten. (TeVoet, vereniging van wandelaars is opgericht in 1994 door een initiatief van dit tijdschrift).

De provincie en de vereniging vonden het belangrijk om mensen kennis te laten maken met de natuur. De wandelaar blijft te gast in het landelijk gebied, waar niet alleen de natuur een onderkomen heeft, maar ook de boer zijn werk moet doen. De route loopt helemaal door naar Hekendorp, vervolgt zijn weg langs de Enkele Wiericke en is 21 km lang.

Wij Nieuwerbruggers lopen meestal maar een klein stukje van dit pad. Desondanks geeft dit kleine stukje ons al een duidelijk beeld van het "slagenlandschap", de weidevogels en de prachtige natuur. Wij wonen echt in "Het Groene Hart". Laten we hopen dat we hier over een paar jaar weer van kunnen genieten.